

Tankar första söndagen efter jul 2025

Guds barn – 3 årg, Jesaja 11:1–9 och Matteus 18:1–5

Dagarna mellan jul och nyår kallas i Sverige för Mellandagarna – och många affärer håller Mellandags-rea. I skyltfönstren ser vi affischer med allt från 30 till 70 procents rea. Ibland har vi väntat med inköp just till Mellandagsrean – och andra gånger är vi i stan för att byta en julklapp – och då hamnar vi också just i rean.

Men, mellandagarna, de här dagarna mellan jul och nyår, är på något sätt alldeles speciella – och det tar därför litet emot att shoppa. För nu är det en tid, några få dagar för stillhet, för eftertanke. Den här känslan blir självklart än starkare om vi under året har förlorat en nära anhörig, eller om vi gett oss tid att reflektera över världsläget, att den värld som vi har så stor förväntan och kärlek till, tycks gå människorna ur händerna, och att de redan drabbade människorna nu drabbas först, av svält, av krig och hot. Grymmast är våldet mot barn och kvinnor.

Det var ungefär lika oroligt mellan stormakterna på profeten Jesajas tid – alltså han vars text vi hörde nyss. Jesaja levde på 750-talet före Jesu födelse, och han beskrev ibland det tunga politiska och krigsfyllda läget – men ännu oftare delade han med sig av sina visioner om Guds löftesuppfyllande. Som raderna vi hörde nyss – de underbara raderna. Lyssna så vackert:

Det ska komma en människa mer uppfylld av anda än någon annan, en

- som inte dömer efter skenet,
- som inte skipar rätt efter rykten.

Ja, det är uppenbart att redan då, för 2 750 år sedan reflekterade människor över världens orättvisor, och längtade efter rättvisa som inte står under någons otillbörliga påverkan. Den drömmen delar nog alla människor – och därför också vi. Att allt ska bli rättvist och sant.

Jesaja beskriver sin vision om fred på jorden först med hjälp av förhållandet mellan djuren – de är vänner och lever sida vid sida, kalv och lejon går i bet, kon och björnen betar tillsammans. Och sedan, den allra mest skyddslösa människan, det lilla spädbarnet leker vid ormens håla, och ett barn sticker handen i kobrans bo utan att bli biten.

Jesus vet att människorna i byn han gästade kände till den här Jesaja visionen, och kanske är det den han anknyter till när han får frågan vem som är störst i himmelriket. En konstig fråga förresten, i himmelriket om någonstans borde väl alla vara lika stora, och ingen större än någon annan! Jesus svarar alltså på frågan genom att låta ett barn komma fram ur folkmassan och så säger han att barnet är ett föredöme. Som barnet ska vi bli. Barnet som inte gör sig stor, inte lever på andras bekostnad.

**Svenska
kyrkan**

Det är ord som passar till mellandags-känslan, att det är ett barn som är störst, ett barn som bara tar emot livet, och lever i tillit. Ett barn som aldrig skulle frågat som lärjungarna efter vem som är störst i himmelriket utan som hade frågat: Var är himmelriket? Och som fortfarande frågar!